

BARBARA O'NEALOVÁ

Jak se dědi
TAJEMSTVÍ

**Nečekaně získaný šlechtický titul,
anglické panství a zamlčená
rodinná historie**

Když se Olivie po smrti matky stane dědičkou obrovského anglického panství a šlechtického titulu, obrátí se její svět vzhůru nohama.

Na anglickém venkově si připadá cizí a plánuje, že zde pouze vyřídí potřebné formality a co nejdříve se vrátí do Ameriky. Stačí však jediný pohled na panství Rosemere Priory a Olivie hned pochopí, proč se dům, byť zanedbaný a poznamenaný časem, tak často objevoval na matčiných obrazech.

Proč se jí o tom všem ale matka ani slovem nezmínila?

Olivie pátrá po odpovědích přímo na starobylém rodinném sídle a postupně odhaluje, co mělo zůstat pohřbené. Teď se ale hlavně musí rozhodnout, jaká budoucnost čeká Rosemere i ji samotnou. Dobře tuší, že se záchranou panství možná zachrání i sebe...

„Usad'te se s čajem a sušenkami a užijte si kouzelné vyprávění o dědictví anglického panství a cestě k jeho rekonstrukci. Živé popisy a postavy připomínající nejlepší přátele s vámi zůstanou ještě dlouho poté, co tenhle nádherný příběh skončí.“

– Cynthia Ellingsenová,
autorka bestselleru *The Lighthouse Keeper*

BARBARA O'NEALOVÁ

Jak se dědí
TAJEMSTVÍ

Přeložila

Kateřina Harrison Lipenská

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE ART OF INHERITING SECRETS

Copyright © 2018 by Barbara Samuel

Published by Lake Union Publishing, USA

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-571-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-570-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-137-3 (print)

*Pro mého strýčka Tonyho,
který miloval dobré knihy, dobré jídlo a Indii.
Navždycky zůstaneš v mém srdci.*

Jaro

Společné jídlo s jinou lidskou bytostí je intimní akt, kterému bychom se neměli oddávat příliš lehkovážně.

– M. F. K. Fisherová

První kapitola

Poprvé jsem Rosemere Priory uviděla těsně před soumrakem, kdy prsty posledních slunečních paprsků dne uhlazovaly staré kameny do růžově zlaté barvy. Dům byl rozlehlý a členitý, s výklenky a alžbětinskými okny, se dvěma věžemi s cimbuřím, které se zvedaly k lilkovému nebi.

Všechno, co jsem věděla o své matce, se v tom okamžiku roztříštilo na kousíčky. Samozřejmě jsem dům poznávala, a sice z jejích fantaskních maleb. Poznávala jsem taky lesy, sovu, která s máváním křídel odletěla z jednoho z vrchních oken, a nejspíš i tu lišku, uhánějící po rozježděné cestě, s velkým huňatým ocasem za sebou.

Vždycky jsem si myslela, že tohle všechno je výplod její fantazie.

Zármutek, pouhý měsíc od její smrti pořád ještě čerstvý, se mi zaťal do plic. Vyhlížela jsem z okna pronajatého auta, jako bych čekala, že se snad objeví.

Moje matka, spořádaná, rezervovaná Angličanka. O životě předtím, než někdy po dvacítce přijela do San Francisca, seznámila se s mým tátou a vdala se za něj, nikdy nemluvila. Když jsem se narodila, začala se věnovat ilustrování dětských knížek a vytvářela série nádherně propracovaných maleb bujných anglických lesů, působících podmanivým a zároveň děsivým dojmem.

Auto muselo zpomalit na zanedbané příjezdové cestě plné děr a já jsem viděla, kde se ty malby zrodily. Celé ty roky jsem si myslela, že utekla z nějakého zapadákov a hledat lepší život, i když teď jsem nevěděla, kde se ta domněnka vlastně vzala.

„To je ono?“ zeptala jsem se řidiče, muže po šedesátce v černé uniformě, s čepicí a vkusnou kravatou, kterého najal právník, aby mě vyzvedl na letišti.

„Člověk si ho rozhodně nesplete, že?“ prohodil a zastavil.

Oba jsme se dívali na to ohromné panské sídlo. Průčelí zakrývaly popínavé rostliny plazící se skrz rozbité okenní tabulky. „Kdy naposledy tady někdo bydlel?“

Poškrábal se na bradě. „Hádal bych, že to bude aspoň čtyřicet let. Když jsem byl kluk, pořádaly se tady festivaly a pikniky. Bývaly to velkolepé události, jen co je pravda.“

„A co se stalo?“

„To je právě to, co by chtěli vědět všichni, slečno. Vzkvétalo to tu a žilo a pak, ze dne na den, najednou všichni zmizeli.“

„Všichni?“

„Pamatuju si, že stará paní zemřela. Ale její syn a dcera odjeli do zahraničí a už se nevrátili.“

Syn? O žádném strýci jsem nic netušila. V krku jsem ucítila třepotání křídel nervozity. „Vzpomínáte si na ně?“

„Jakkak by ne. Lord Shaw, hrabě z Rosemere, byl zhruba mého věku, i když nijak blíž jsme se neznali. Lady Caroline byla kráska, ale držela se v ústraní.“

Caroline. To byla moje máma.

Lady Caroline.

„Můžeme jet do města,“ řekla jsem. „Čekají tam na mě.“

„Dobrá.“

Ve zpětném zrcátku jsem sledovala zmenšující se dům, impozantní a neuvěřitelně obrovský. A zničený.

Mami, pomyslela jsem si s bolavým srdcem. Proč ses přede mnou všechny ty roky schovávala?

Mámin právník mi zajistil ubytování v městečku Saint Ives Cross, kde bylo v šest hodin večer úplně mrtvo. Všechno už pohltila tma. Kvůli časovému posunu jsem si připadala jak na jiné planetě a jediné, co jsem dokázala vnímat, byla vrchní poschodí hrázděných domů shlížejší do úzkých uliček a kužely světél pouličních lamp dopadající na chodníky. Na náměstí uprostřed se tyčila stará kamenná stavba, znak středověkého obchodního města. Z článku, který jsem kdysi psala o historii městských tržišť, jsem si vybavila, že se mu říká máslový kříž, a tohle vědomí mě tak trochu vrátilo nohama na zem. Večer byl vlhký a chladný, ale i přesto jsem ve vzduchu cítila hlínu a zeleň, přestože byl teprve únor.

Řidič mi nesl tašku do hotelu, já jsem šla za ním jako omámená a snažila jsem se přemáhat kulhání, které mě pořád ještě občas trápilo.

Ocitla jsem se v malé vstupní hale s opuštěnou recepcí. Její pult byl pokračováním výčepu hospody, odkud na mě nepokrytě zírala hrstka štamgastů s püllitry v dlaních. Kývla jsem na pozdrav, ale zareagovala jen jedna žena.

Řidič mi podal vizitku. „Kdybyste něco potřebovala, zavolejte mi, lady Shawová.“

Zavrtěla jsem hlavou na protest proti tomu oslovení. Za mými zády mírně zašumělo, takže mi bylo jasné, že lidé u baru, tři muži a dvě ženy, slyšeli víc než dobře. Nervózně jsem odpověděla: „Děkuju vám. Moc jste mi pomohl.“

Krátce nadzvedl čepici. Rozhodně a soustředěně jsem vizitku zasunula do peněženky a modlila se, aby se v recepci někdo objevil dřív, než se skácím únavou.

Konečně se vynořila zavalitá žena s krátkými bílými vlasy protkanými ocelově šedými pramínky. „Přejete si?“

„Ano. Jmenuju se Olivie Shawová. Měla bych tu mít rezervaci od pana Jonathana Havera.“

Změřila si mě pohledem, sundala z háčku klíč a mrskla jím na pult. „Třetí patro. Po schodech a dozadu.“

Sevěřela jsem hůl o něco pevněji. „Máte výťah? Mám se schody trochu problémy.“

„To jste si měla požádat při rezervaci.“

„Omlouvám se. Nenapadlo mě –“

„Hm.“ Nic víc. V tom mráкотném stavu jsem se musela kousnout do rtu, abych se vyčerpáním nezačala smát. „Hraběnka, jak se patří, co?“

Jako redaktorka uznávaného kulinářského časopisu jsem byla zvyklá na cestování i odměřené způsoby, ale její neurvalost mi přišla přehnaná. Nadechla jsem se a řekla: „Podívejte, jsem na cestě už skoro čtyřicet hodin a schody jsou pro mě teď zrovna náročné.“ Smířlivost a tvrdost, to bylo moje motto. „Máte nějaký pokoj, do kterého se dostanu snadněji, nebo mám zavolat zpátky řidiče a nechat se odvézt jinam?“

Chvilí na mě zírala. Nepřátelsky. Dokonce vztekla.

Co si o sobě myslí, krucinál?

Nakonec sebrala klíč z pultu, vrátila ho na háček a sundala jiný. „Uslyšíte hospodu, ale zpívat se bude až v pátek.“ Naklonila se přes bar. „Allene! Pojď tady lady doprovodit do pokoje.“

Zpoza baru vyběhl ladně jako gepard ani ne dvacetiletý mladík. „Zdravím,“ pravil a popadl můj kufr. „Pojďte se mnou.“

Prošli jsme chodbou pod schodištěm a přes uklizanou jídelnu s ubrusy z lesklé bavlny. „Snídaně je od sedmi. A končí přesně v devět.“

„Děkuju vám.“

Pokračovali jsme další chodbou až na samý konec, kde se široké dveře otevřely do velmi hezkého pokoje. Vydechla jsem úlevou a podala mu jednolibrovou minci. „Paráda.“

S úsměvem si zastrčil spropitné do kapsy. „Žádný problém.“

„Dá se tady v hospodě najíst?“

„Máme nejlepší rybu s hranolkama ve městě. Můžu vám jídlo přinést sem, kdybyste chtěla. Nebo skleničku vína?“

„Pivo,“ požádala jsem s očima upřenýma na ušák u krbu. „A ryba s hranolkama zní skvěle.“

Přikývl. „Hned jsem zpátky, lady.“

„Nemusíte –“ začala jsem.

Ale už byl pryč.

Když se Allen vrátil s jídlem, ukázal mi, jak se zapíná plynový krb, podal mi kousek papíru s heslem pro připojení k Wi-Fi a dodal, že za hodinu někoho pošle pro podnos.

Jedla jsem tu horkou, ve strouhance obalenou rybu, odvážně ochucenou sladovým octem stejně, jako ji dělávala máma, a nechala jsem se pohltit úlevou, že jsem tady, pryč z toho blázince, který jsem zažívala posledních několik měsíců.

Mámina náhlá a zničující smrt byla poslední a nejhorší z celé série pohrom, které mě v mých osmatřiceti letech potkaly. Začalo to autonehodou, při které jsem si roztříštila pravou holenní kost, což znamenalo, že jsem nedokázala vyjít do schodů svého sanfranciského podkrovního bytu, v němž jsem už šest let žila se svým snoubencem Grantem, a tak jsem se dočasně přestěhovala do mámina domu v Menlo Parku, než se zotavím. V tom domě jsem vyrostla, a přestože máma nebyla nijak sentimentální typ a můj bývalý pokojíček vymalovala jasnou zelenou, v kuchyni a v koupelně jsem potkávala dost ozvěn svého pubertálního období, které mě dokázaly zdeptat, a to ani nemluvím o tom, jak uboze jsem se cítila, že otravuju svou čtyřiašedesátiletou matku, kterou zdraví trápí už

dvacet let. A byla jsem naštvaná na Granta, který cestu z našeho bytu – původně mého bytu – vážil jednou, maximálně dvakrát týdně.

Popravdě jsem na něj vlastně byla naštvaná ještě teď. O tom, co budu dělat během téhle cesty, jsem mu neřekla skoro nic, jen že potřebuju vyřešit nějaké matčiny záležitosti. Nejspíš bylo načas to skončit, což byla další věc, kterou jsem si potřebovala rozmyslet, zatímco budu pryč.

A tohle byl další důvod k obavám – čas, nebo spíš nedostatek času tohle všechno vyřešit. Kvůli zranění a operaci jsem si musela vzít volno z práce a dočasně opustit místo redaktorky časopisu *Vejce a slepice*, jednoho z předních kulinářských periodik v zemi. Původně to mělo být na osm týdnů. Dnes už mám za sebou týdnů patnáct a pořád nejsem zpátky.

Před měsícem jsem začala znovu psát a redigovat, aspoň na dálku, a opravdu jsem chtěla znovu nastoupit dřív, než o místo přijdu. Časopis jsem měla moc ráda, bavilo mě jídlo i celý obor a hodně jsem se nadřela, abych se na tuhle pozici dostala. Na paty mi šlapal celý zástup dalších úplně stejně ambiciózních lidí, někteří ohleduplně, jiní míň, a každý z nich by byl v sedmém nebi, kdyby mě mohl nahradit. Musím se vrátit rychle, nebo nebudu mít kam.

Poslední kapkou po všem tom neštěstí byla mámina smrt. Dostala zápal plic, těsně po Vánocích. Nebylo to žádné překvapení, problémy s plícemi měla už deset let. Překvapení ale bylo, že na něj zemřela, tiše a rychle, během dvou týdnů.

A já jsem pak v její pracovně našla dopisy od právníka z Anglie, čím dál naléhavější, ohledně postupu v právní záležitosti, o které toho zjevně věděl spoustu, ale já nic.

Následoval telefonát a teď sedím tady, nad talířem s rybou a hranolky, ve vlhkém pokoji anglického hotelu, a místní mě oslovují „lady“.

Bylo toho hodně, co jsem potřebovala zpracovat.

A tak jsem radši udělala to, na co jsem byla zvyklá už od dětství – uchýlila jsem se k jídlu. Nikdy jsem se nijak zvlášť necpala, v tom totiž není žádné soustředění, spíš jsem se nechávala uzemnit v daném okamžiku a na daném místě, když jsem si pozorně všímala, co jím.

Právě teď, v tomhle hotelovém pokoji, před plynovým krbem, byla ryba pod křupavou strouhankou čerstvá a pevná, hranolky tlusté a zkušeně osolené. Pivo mělo barvu vlašských ořechů a chuť laděnou po staletí. Sůl mi vířila v ústech, uklidňovala mě a vybavila jsem si esej M. F. K. Fisherové o jídle, které jednou jedla v Paříži, když musela čekat ve vlaku. Připadala jsem si jako světoběžník spíš než tulák bez domova. Poprvé ode dne, kdy máma umřela, jsem cítila něco, co se aspoň trochu podobalo klidu. Možná bych o tom ráno mohla něco napsat.

Ale teď jsem vnímala jen úlevu, že jsem pryč ze svého dramatického života, s plným břichem a únavou, která mě přemáhala.

Usínala jsem a můj mozek předstíral, že píše rýmováčky na rybu s hranolky. V tom pošramoceném stavu mi přišly nesmírně chytré a říkala jsem si, že si na ně musím ráno vzpomenout.

Nejspíš bylo dobře, že se mi to nepodařilo.

Druhá kapitola

„Velice se omlouvám,“ říkal mi druhý den ráno do telefonu modulovaným hlasem právník Jonathan Haver. „Jsem tady naprosto beznadějně uvězněný.“

Nadechla jsem se, abych udržela hlas v klidu, a odpověděla jsem: „Ach tak. Kdy myslíte, že se vrátíte?“

„Obávám se, že by to mohlo trvat několik dní. Cesty jsou kvůli tomu dešti úplně pod vodou. Skutečně mě to velmi mrzí.“

Podívala jsem se oknem na šedou oblohu. „To se stává. Včera po příjezdu jsem požádala řidiče, aby mě k domu zavezl, jen abych si udělala představu, jak to tu vypadá.“

„Aha. Předpokládal jsem, že po tak dlouhé cestě budete unavená.“

„No, víte, potřebuju, aby se věci pohnuly, pane Havere. V Kalifornii prodávám matčin dům a už jsem moc dlouho pryč z práce. Opravdu se musím co nejdřív vrátit. Jak můžeme tu záležitost vyřešit?“

„No,“ začal opatrně, „viděla jste, v jakém stavu dům je.“

„U nás je každému jedno, jaká budova na pozemku stojí.“

„No, tedy, obávám se, že Rosemere Priory je památkově chráněná budova první kategorie, což znamená, nejen

že není možné ji zbourat, ale nelze ani provádět rekonstrukci, aniž by to odsouhlasil památkový výbor.“

„Nepřipadalo mi, že by oprava byla možná.“

„Řekněme, že opravit lze všechno, pokud se tomu věnuje dost času a peněz.“

„Ale nemyslíte si, že to stojí za to.“

„Popravdě ne. Dům je posledních čtyřicet let zanedbaný, a i kdyby se vám podařilo ho nějak dát dohromady, tenhle typ budov je obrovsky náročný na údržbu. Je v něm přes pětaticet pokojů – přesně třicet sedm. Představte si to vytápět. Jen samotná střecha spolkně spoustu peněz. Dále by bylo třeba zbavit se vlhkosti a plísně a –“

„A co se teda dá dělat?“

„Předpokládám, že dřív nebo později to prostě spadne.“

Obraz bortících se zlatavých stěn mě k mému překvapení bolestně bodl u srdce. „Jak dlouho tam žila rodina mé matky?“

„Odhaduji tak tři sta čtyři sta let.“

Staletí. Chvění času mi zavibrovalo v hlavě, ale než jsem se vzpamatovala a stihla ze sebe něco vypravit, ozval se někde na pozadí tlumený hlas a on řekl: „Poslyšte, podrobné informace vám předám, až se setkáme. Mezitím za vámi pošlu jednu svou dobrou známou. Pozemek sousedící s Rosemere patří Rebecce Poolové a jejímu manželovi. Na některé otázky vám dokáže odpovědět.“

Před telefonátem s panem Haverem jsem si dala snídani – vajíčka, fazole a rajčata. Mraky venku hrozily deštěm, ale já jsem se potřebovala trochu projít, abych rozhýbala ztuhlou nohu.

V hospodě a v recepci teď byla mladší žena, hezká dívka s jasně modrýma očima a obličejem jako Sněhurka. Usmála se na mě, když jsem přicházela. „Dobré ráno, lady Shawová,“ pozdravila. „Já jsem Sarah. Vypala jste se dobře?“

Mávla jsem rukou a zašklebila se, protože mi bylo trapně. „Ale, prosím vás, neříkejte mi tak. Stačí Olivie.“

Úsměv na rtech jí v tu chvíli poněkud ztuhl. „Co třeba slečno Shawová?“

„Prima.“

„Můžu pro vás něco udělat?“

„Půjdu se projít, ale právník za mnou poslal nějakou paní. Kdyby mě sháněla, vyřídíte jí prosím, ať počká? Nebudu pryč dlouho.“

„Určitě. Nespěchejte.“ Podívala se přes rameno děleným oknem. „Možná vás chytí déšť. Máte deštník?“

Zvedla jsem dlouhý robustní deštník, který jsem si s sebou přivezla. Jedna věc, kterou mají Anglie a San Francisco společné, je častý déšť. „Jsem připravená.“

Venku na chodníku byla kromě mě jen hrstka lidí. Muž v rybářské čepici a vestě venčil malého pejska v pleteném kabátku, s krátkýma nožkama kmitajícíma ve vzduchu. Dvě ženy ve středních letech v nepromokavých kabátech přebíhaly mezi obchody.

Čerstvý vzduch mi jako vždycky zvedl náladu. Celý život ráda chodím, naučila mě to máma, už jako malá jsem se držela po jejím boku. Každý den urazila několik kilometrů a já taky, než jsem si zranila nohu. Vzduch naplňovala vůně vody a úrodné půdy. Nedaleko za městem a jeho alžbětinskými domy, skrčenými pod doškovými střechami, se zvedaly zvlněné kopce. Ty došky mě překvapily, protože jsem kdysi četla článek o tom, jak jsou drahé a náročné na údržbu, navíc vypadaly opravdu těžké.

Krátká úzká ulička se otevírala do náměstí s širokou alejí a kamenným křížem uprostřed. Uličky vybíhající do všech čtyř směrů byly dlážděné kameny, ošoupanými na kluzkou světle šedou, a projíždělo tudy dost aut, hlavně jedním směrem. V přízemí budov se nacházely různé obchody – několik restaurací, lékárna, galanterie se za-

prašeným šicím strojem ve výloze. Na jednom rohu bylo knihkupectví, za jehož děleným oknem byly vyrovnané štosy různobarevných knih a lákaly mě blíž. Ještě neměly otevřeno, ale slíbila jsem si, že se sem vrátím později a porozhlédnu se. Najednou mi bylo lehčeji na duši.

Na opačném konci náměstí stál na vyvýšeném místě středověký kostel, a tak jsem k němu zamířila a cestou nahlížela do dalších výloh, kolem kterých jsem procházela: prodejna vlny, která vypadala, jako že je tady už od třicátých let, domácí potřeby se svítivě tyrkysovými talíři a vystavenými drobnými spotřebiči, pekařství, z něhož se linula vůně kávy, a teď zrovna zavřená indická restaurace se stoly potaženými bílými ubrusy, které ve mně náhle vzbudily stesk po mé domovské sanfranciské čtvrti.

U kostela jsem se zastavila a prohlédla si zčernalé pomníky, přecházejíc jsem jich dokázala jen pár, potom jsem zahrnula za roh a vyšla do mírného kopce, abych se mohla rozhlédnout do větší dálky.

A tam, mezi lesy, vyčuhoval Rosemere Priory a vzdálenost vymazávala všechny jeho vady. Ta nádhera mi vyrazila dech – rovnoměrné řady oken, věže, pole se zelenými okraji rozprostírající se všude kolem. Sedmatřicet pokojů! Já jsem nikdy nebydlela v domě, který by jich měl víc než osm. Co se vlastně *dělá* s tolika místnostmi?

Začalo drobně mrholit, tak jsem si roztáhla deštník, protože jsem zatím nedokázala od toho domu odtrhnout pohled. I kdybych k němu neměla žádný vztah, stejně by mě očaroval. Moje hlava jen pomalu a ztěžka zpracovávala myšlenku, že se dívám na domov svých předků. Starodávný. Skličující. Nádherný.

Dům máminých tajemství.

Vydala jsem se zpátky do hotelu. Déšť zesílil, a když jsem dorazila, konce nohavic jsem měla nasáklé a oklepávala jsem ze sebe vodu.

Koutkem oka jsem zahlédla, že se ke mně něco blíží, a taktak jsem se stihla otočit a rozeznat velikého psa, který se najednou prudce zarazil.

„Bernarde!“ vykřikla žena a vyběhla za chlupatým udržovaným bernardýnem. „Á, výborně, zastavil. Ještě se mu to občas nepovede.“

Žena byla stejně udržovaná jako ten pes, štíhlá blondýnka v tlusté vlněné tunice a legínách zastrčených do holínek s rozmarlným květinovým vzorem. „Dobrý den,“ pozdravila mě. „Vy budete určitě Olivie. Jonathan je můj přítel a vyslal mě vás zachránit – cítí se hrozně, že zmeškal tu schůzku. Jsem Rebecca Poolová.“

Potrásla jsem jí napřaženou rukou. Měla studené prsty. „Dobrý den.“

„No to snad ne, vy máte ten blesk!“

„*Ten* blesk?“ Rozpačitě jsem zvedla ruku k pravému oku. V modré duhovce jsem měla šikmou žlutou klikatou čáru, kterou jsem jako malá z duše nenáviděla.

„Ve vaší rodině je to slavné znamení. Není to vždycky blesk. Někdy je to slunce kolem panenky, někdy něco jiného. Spousta místních to má taky.“ Věnovala mi křivý významný úsměv. „Lordi se toulají, však to znáte.“

Zamrkala jsem a zeptala jsem se: „To je rodinný znak?“

„Ano! Matka vám to neřekla?“

Nadechla jsem se. „Myslíte, že bychom se mohly posadit? Bolí mě noha –“

Konečně si všimla mé hole a její ruce vyletěly do vzduchu. „Promiňte! Jistě. I když jsem vás chtěla pozvat na oběd, jestli máte chuť. Moc ráda bych vás u nás přivítala.“

„To by bylo báječné, děkuju.“ Zvedla jsem prst. „Jen mi dejte minutku –“

„Určitě!“

Posadila jsem se na židli v malinké vstupní hale a třela si bolavé místo těsně pod kolenem. „Budu si muset zajít pro peněženku,“ dodala jsem. „A pro telefon.“

„Tak pro ně pošleme Sarah.“

Zatímco jsem si třela koleno, pes přišel blíž a nadějně si mě prohlížel. Jeho oči měly barvu whisky a velmi zdvořile mi očichal zápěstí. Na rozdíl od většiny bernardýnů neslintal. „Ty jsi ale fešák.“ Kožich měl hedvábně jemný. Sáhla jsem mu na uši, podrbala ho pod bradou a pak našla kouzelné místo na jeho hrudníku. Zamručel a naklonil se ještě blíž.

„Hodný Bernard,“ pochválila ho Rebecca. „Jsou mu teprve dva. Musím ho brát všude s sebou, protože když byl štěně, byl velice nezdvořilý, a když máte takhle velkého psa, nemůže se na každého vrhat, že? Máte ráda psy?“

V živých barvách se mi vybavil obrázek Arrowa, mého psa, veselého a zdravého, jak se žene po pláži, ještě když byl mladý a silný. „Mám,“ přitakala jsem jenom.

Sarah přinesla mou peněženku a telefon. „Cestou zvonil, ale samozřejmě jsem ho nezvedla.“

„Díky.“ Podívala jsem se na displej. Grant, můj snoubenec. „Tohle bych si měla vyřídit, ještě než vyrazíme.“

„Jistě, nespícháme.“ Rebecca vstala a hvízdla na Bernarda, který vesele odklusal za ní, a já jsem v hospodě osaměla a mohla zavolat domů.

Grant to zvedl po třetím zazvonění. „Olivie! Myslel jsem, že tě nezastihnu. Jak to jde?“

Představovala jsem si ho v našem sanfranciském bytě v nejvyšším poschodí – vysokého, statného muže s umělecky rozcuchanými vlasy a prsty špinavými od barvy. Setkali jsme se na výstavě máminých obrazů před osmi lety a on mě pak soustředěně pronásledoval, což mi velmi lichotilo. Byl to velký chlap s průzračnými zlatozelenými očima a maloval abstraktní obrazy, které měly v určitých kruzích úspěch. Normálně jsem tenhle druh pozornosti nepřitahovala a dovolila jsem mu, aby mě vzal na večeři. Získal si mě tím, že toho hodně věděl o jídle i umění

a celkově byl příjemný. Během pár měsíců se nastěhoval ke mně do bytu, který jsem ukořistila jako naprostý poklad jen díky tomu, že jsem byla ve správný čas na správném místě.

V tom bytě měl ve vzdušném horním poschodí ateliér. Místnost byla plná světla, květin a uměleckých děl – byly tu věci mé mámy i jeho a pár kousků, které jsem si koupila, než jsem ho poznala, většinou rozmarná vyobrazení jídla.

Připadalo mi, že je to všechno strašně daleko. Přiměla jsem se k odpovědi: „Právnick se zasekl někde mimo město, takže pořád nevím nic bližšího.“

„Však nemusíš pospíchat. Dej si čas na rozmyšlenou. Já zatím zařídím prodej mámina domu.“

Neřekla jsem mu všechno, jen tolik, že tady po mámě zůstaly nějaké nevyřízené záležitosti. Vzhledem k tomu, že už jsem měla najatou realitní agentku, když se tohle všechno seběhlo, dávalo by smysl na ten týden nebo dva Granta nechat, aby na to dohlédl. „Už ti ta realitačka dala nějaké datum?“

„Dům by se mohl začít prodávat už příští týden. Předpokládá, že za něj dostaneme tři miliony.“ V jeho hlase byl slyšet radostný smích. „A nabídky očekává už během několika hodin.“

I po odečtení daně to byla spousta peněz. Ale zároveň mě to zas tolik nepřekvapilo. Ceny nemovitostí v Kalifornii narostly do astronomických výšin a všechno v oblasti Bay Area bylo ještě o úroveň výš. Čtvrť West Menlo Park se nacházela kousek od Stanfordu a několika univerzitních kampusů. „Věděli jsme, že to tak bude.“

„Možná si fakt budeme moct tenhle byt *koupit*, Olivie. To by bylo úžasné.“

Dřív bychom na to nemohli ani pomyslet. I to, že jsme ho měli pronajaty, bylo skutečným dílem štěstěny. Byt patřil mým přátelům z časopisu, kteří adoptovali mi-

minko a chtěli se odstěhovat z města. Byl to nádherný prostor v nejvyšším patře hezkého domu, ale vůbec nejlepší byla venkovní terasa velká jako samotný byt s výhledy na záliv jedním směrem a na centrum druhým. Mí přátelé o prodeji mluvili už zhruba rok, ale až doteď jsme v žádném případě neměli dost peněz, abychom mohli o koupi uvažovat.

A teď se všechno dělo naráz. A já bych to klidně vyměnila za jedinou hodinu se svou mámou, kdy bychom pily čaj a povídaly si o... čemkoliv. Přejela jsem si prstem přes obočí, abych udržela emoce na uzdě, a řekla jsem: „Jo, možná.“

„Nancy ti pošle e-mail,“ informoval mě, „ale v podstatě jde o to, že chce dům vyklidit. Žádný kupec si ho ne nechá,“ – dům se zbourá, aby se místo něj mohlo postavit něco nového – „takže se rovnou můžeš všeho zbavit.“

„Ne.“ Představa, že všechny máminy věci vyklízí někdo jiný, mi působila bolest. Cizí lidé. „Potřebuju to všechno projít sama. Budu tady jen týden nebo dva, a až se vrátím, můžu všechno roztřídit.“

„Fakt by něčemu vadilo, kdybychom to nechali vystěhovat do nějakýho skladu?“

„Proč máš tak naspěch? Je to teprve měsíc.“

„Dobře, miláčku. Jak chceš.“ Nasadil hlas, který jsem moc dobře znala – hlas trpělivý. Hlas vyhrazený pro situace, kdy si říkal, že „jí brzy bude líp“. Poslední dobou se stávalo, že jsem toho muže ani neměla ráda, natož abych si ho chtěla vzít. A stávalo se to často. Někdy mi připadalo, že jsem ho vlastně nikdy zas až tolik nemilovala. „Dám jí vědět.“

„Všechno tady vyřeším a pak můžu řešit všechno tam. Udělám to popořádku.“

„Dobře.“ Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechl. „Ale chci jen říct, že už je to několik měsíců, co věci odkládáš. Copak se nechceš vrátit ke svému skutečnému životu?“

Jezero zármutku v mé hrudi jemně zašplouchalo. Možná se ve skutečnosti nezlobím na něj, ale kvůli tomu, jak mi události posledních osmi měsíců převrátily život vzhůru nohama. V hlavě se mi rozsvítil obraz máminých rukou, zacákaných od barev, když stála před malířským plátnem, spolu s obrazem těch samých jemných, štíhlých rukou překřížených na jejím těle v nemocnici.

Jak je možné, že je pryč? Pořád jsem čekala, že se někdo objeví a řekne, že to celé bylo jen nedorozumění.

„Asi jo. Jen si teď ničím nejsem jistá.“

„Já vím, miláčku. Tak si to den dva rozmysli. Možná že nejlepší by bylo začít novou životní kapitolu co nejdřív. Od té nehody nic není, jak bývalo.“

Pes v hotelové hale krátce štěkl, jako by chtěl tu myšlenku zdůraznit. „Poslyš, někdo tady na mě čeká. Budu muset jít.“

„Tak jo. Miluju tě.“

Málem jsem ta slova řekla taky, jenže se mi zasekla v krku jako polopravda nebo nepravda, nebyla jsem si jistá, co z toho. A tak jsem prostě zavěsila. Nejspíš si toho ani nevšiml.

Rebecca přijela range roverem barvy šampaňského, který nás vzal po úzkých cestách mezi poli dál do hustého lesa. „Tohle všechno patří k panství,“ vysvětlovala a mávala přitom rukou. „Skoro dva tisíce hektarů, většinou lesy a zemědělská půda.“

Zamrkala jsem. „K panství?“

„K Rosemere.“ Tázavě se na mě podívala. „Vašemu panství.“

O mírách pozemků jsem neměla ani tušení, ale připadalo mi to jako hodně. „Dva tisíce? To je asi tak jako celý park, ne?“

„Ano. Je obrovské. To jste nevěděla?“

„Nevím nic,“ přiznala jsem. „O ničem.“

„Vaše matka vám to vůbec neřekla?“

„Ani na smrtelný posteli.“

Najely jsme na užší cestu a ona si mě znovu změřila pohledem, který jsem si úplně nedokázala vyložit. Řekla jsem něco špatně?

„No, tak dobrá,“ promluvila konečně. „Aspoň víme, kde začít.“

Cesta se svažovala z kopce a ve výhledu se objevil dům. „Tohle je Dovecote a támhle začátek vašich pozemků,“ vykládala a rozmachovala se. „Hranice mezi Rosemere a námi je tahle řada stromů.“ Dům nepravidelného tvaru, nabílený, s doškovou střechou, shlížel na výběh, kde se pásli tři koně.

„Krásní koně,“ okomentovala jsem.

„Jezdíte?“

„Ne, to ani ne.“ Usmála jsem se. „Hádám, že vy ano.“

Zasmála se a já jsem si znovu všimla, že ten smích se naprosto liší od všech jejích ostatních rysů, protože je hlasitý a hýkavý. „Ano,“ přisvědčila. „Ale hlavně chovám závodní koně. Na překážkové dostihy, amatérskou steeplechase, ne na velké soutěže. Ten velký šedý je můj šampion,“ vysvětlila. „Pewter.“

Pewter švihl ocasem a zvedl hlavu naším směrem. Všichni tři koně na sobě měli pokrývky a mně se moc líbila kombinace červeného kabátu a černé hřívy. Steeplechase. Nechtěla jsem přiznat, že nevím, co steeplechase je, ale to slovo jsem si uložila na později, na čím dál delší seznam věcí, které si musím nastudovat. Jako bych se ocitla v jiném světě a všechno, co mi bylo užitečné v mém vlastním, mi tady bylo úplně k ničemu.

Když jsme zaparkovaly, s obdivem jsem si prohlédla dům podlouhlého nepravidelného tvaru se dvěma poschodími masivních zdí pod tlustou doškovou střechou. Pracovali na ní dva muži, jeden vysoko proti šedé obloze vázal vzor podél okrajů, druhý nesl svazek došků nahoru po žebříku.

„Dneska ráno jsem si všimla všech těch došků ve městě,“ poznamenala jsem. „Měla jsem dojem, že doškový střechy už se moc nedělají.“

„To je pravda,“ uznala, „ale my v Saint Ives Cross máme štěstí, protože tady Tony – ten nahoře – je mistr doškař z jedné z nejstarších známých rodin, které se řemeslu věnují. Předává se u nich z otce na syna už od šestnáctého století.“ Hodila si klíčky do kabelky. „Vidíte, jak váže ten vzor? To je jeho rukopis. Každý doškař má vlastní.“

Oba muži byli tmavovlasí a vysocí, s dlouhými končetinami. „A to je jeho syn?“

„Ale ne. Tony se nedá zkrotit, nikdy se neoženil. Ten druhý mládenec je Sam, jeho učeň.“

Ten, který nesl došky po žebříku, je vyhoupl na střechu a bokem si stoupl na tenkou dřevěnou římsu. Zatočila se mi z toho hlava.

Když jsem se pohnula a chtěla vystoupit, uvědomila jsem si, že mám z toho vlhkého a chladného dne nohu celou ztuhlou. Země byla blátivá a chvíli mi trvalo, než jsem úplně našla rovnováhu – neuvěřitelné, jak rychle ji člověk ztratí! –, a v duchu jsem slyšela mámu, jak mi připomíná, abych vykročila dobrou nohou. Na její počest jsem metodicky odměřila jeden pevný krok a potom další.

Rebecca šla přede mnou a zavolala směrem k doškařům: „Přijďte na trochu dušeného srnčího, chlapci. Každou chvíli se zase rozprší.“

Srnčí. Mé nadšení bylo to tam.

„Tak pojdte,“ zvala mě Rebecca a strkala mě dovnitř. „Někde se usadte. Dáte si čaj?“

V krbu jemně plápolal přívětivý oheň a já se zabořila do velkého pohodlného křesla poblíž a rozhlédla se: dvě místnosti s dřevěnými podlahami z širokých prken, obývací pokoj s krbem a kuchyň s dělenými okny s výhledem do zahrady.

Bernard sebou praštil na rohož přede mnou a odvedle přiběhla žlutá kočka, která se s ním začala mazlit. Olízl ji a ona se usadila vedle jeho chlupatého těla. „Ti jsou roztomilí,“ neudržela jsem se.

„Jsou nejlepší kamarádi.“ Rebecca se věnovala práci v kuchyni, nalívala vodu do čajníku. „Jimmyho máma ho odvrhla, když mu byly asi čtyři nebo pět týdnů, a Bernard si ho zamiloval.“

„Na YouTube by měli milion zhlédnutí.“

„Mm.“ Pokrčila rameny. „Kdo má na takové věci čas?“

Její přístup mě trochu zarazil, další připomínka toho, že můj svět zůstal někde daleko odtud. V umělecky a technicky založené oblasti Bay Area používali sociální média všichni a pořád. Musela jsem připustit, že je mi tahle pauza příjemná. „No jo.“ Moje noha se u ohně uvolnila, tak jsem si ji trochu protáhla. „Bydlíte tady dlouho?“

„Ani ne, teprve pět let. S mým manželem Philipem jsme se seznámili v Londýně a oba jsme chtěli najít nějakou starou nemovitost k rekonstrukci, místo, kde bych mohla chovat koně. Dovecote na to byl perfektní.“ Z opěradla pohovky sundala šátek a sedla si naproti mně. „Trvalo nám skoro rok to opravit tak, aby se tady dalo žít. Po obědě vás provedu, jestli chcete.“

„To bych moc ráda.“

„Philip pracuje v bankovníctví, takže přes týden bývá ve městě a sem jezdí na víkendy. Pro mě je to tady sice dost velké, ale byl to můj sen už od dětství a jsem moc ráda, že tady můžu být.“

„To úplně chápu.“

Čajník začal pískat a ona vyskočila. „Cukr, mléko?“

„Obojí, prosím.“ Sledovala jsem, jak nalévá vodu do konvice, její štíhlou a elegantní postavu, dlouhé blond vlasy rovně ušřížené těsně pod lopatkami. „Vy jste taky pracovala ve městě?“

„Ano, ano. Taky jsem byla v bance, ale jeden z nás mu-

sel skončit, když jsme se vzali – pracovali jsme ve stejné firmě. Začalo to být... komplikované.“ Přinesla podnos. „Teď pracuju na domě a stájích – a závody jsou pro mě obrovským potěšením.“

„Vy závodíte?“

„Ano.“

„Obdivuhodné.“ Vzala jsem si od ní šálek s čajem na podšálku.

„Takže vy o panství Rosemere opravdu nic nevíte?“ zeptala se.

„Nic. Moje matka před měsícem zemřela, a když jsem procházela její věci, našla jsem papíry od Jonathana Havera. Když jsem mu před týdnem zavolala, slyšela jsem o tomhle všem poprvé.“

„Papíry?“ opáčila.

Její tón mi přišel až moc opatrný a varoval mě, abych si podrobnosti radši nechala pro sebe. „Ještě jsem se úplně neorientovala, ale zjevně je zájem o koupi těch nemovitostí.“

„Ach, samozřejmě.“ Na oknech se začal rozstříkovat déšť a Rebecca zvedla oči ke stropu, jako by skrz něj viděla na doškaře. „Za chvíli přijde Tony. Je to mrzout, tak si z něj nic nedělejte.“

Pokrčila jsem rameny.

„O jakém zájmu jste se doslechla?“ Usrkla čaj. „Dům je zničený. Přesněji řečeno, jsou to už jen trosky na spadnutí, jenže je památkově chráněný, takže bez povolení tam člověk na nic nemůže ani sáhnout.“

„Pan Haver se zmínil, že je dům chráněný, ale já nevím, co to přesně znamená. Je to historická památka, nebo tak něco?“

„Hlavně je to osina v zadku. Dovecote je jen ve druhé kategorii a museli jsme dělat psí kusy, hlavně aby bylo v koupelně to správné umyvadlo. Místní úřad vede paní Stonebridgeová –“

Zasmála jsem se. Pod takovým jménem jsem si představila starou semetriku z mysteriózního románu. „Vážně?“

„Přísahám. Hortense Stonebridgeová a chráněné budovy hlídá jako generál.“ Odložila hrneček na podšálek. „A památkově chráněné jsou historické budovy. První kategorie znamená, že je budova cenná nebo významná pro historii země. Vztahují se na ně různá pravidla, ale v podstatě jde o to, že každý krok rekonstrukce si musíte nechat schválit. Druhá kategorie je o úroveň níž, ale dávala nám opravdu zabrat.“

„Zní to hrozivě.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a Rebecca vyskočila. „Pojďte dál, pojďte dál,“ zavolala a z věšáku u dveří sundala ručník.

Dovnitř vběhli dva velcí psi a hnali se rovnou k Bernardovi, dokud je jejich pán nezastavil nesmlouvavým „sedni!“. Prudce zabrzdili. Kočka utekla.

Jako *mrzouta* jsem si představovala někoho starého, ale muž, který se sehnutou hlavou vešel do dveří, byl v mém věku nebo možná o trochu starší, asi tak kolem čtyřicítky, vysoký a fyzicky zdatný, oblečený v dlouhé obnošené kožené bundě a džínách. Věnoval mi přezíravý pohled a bundu si sundal. „Jestli bude pršet dlouho, přijdu zítra. Jak došky navlhnou, nemůžu pracovat.“

„Olivie Shawová, tohle je Tony Willow. Olivie je nová hraběnka z Rosemere.“

„Rád vás poznávám,“ pronesl stroze. Jeho přízvuk nebyl tak snobský jako ten její.

„Těší mě,“ oplatila jsem mu stejně nevýrazně.

Druhý muž si čistil boty o rohožku přede dveřmi. Byl stejně vysoký jako Tony, ale tak o deset let mladší. Černé vlnité vlasy zvlhlé deštěm mu padaly do dramaticky působícího obličejce – velké tmavé oči pod černým obočím, široká ústa. Vešel a všiml si mě a já jsem měla pocit, jako by se mě trochu lekl.

„Dobrý den,“ řekl po chvíli a usmál se na mě. „Vy budete nová hraběnka. Mluví o vás celé město.“

Cítila jsem, jak mi rudne krk a uši. Zavrtěla jsem hlavou. „Ano, ale říkejte mi Olivie, prosím.“

„Tak tedy Olivie.“ Přešel blíž a napřáhl ruku. „Samir Malakar. Většina lidí mi říká Same.“

„Co máte radši?“

„Vlastně Samire.“

Usmála jsem se. „Tak jo, Samire. Těší mě.“

„Tak pojďte, všichni. Pojďte se posadit. Vy taky, Olivie.“ Rebecca na dřevěný stůl rozložila plátěné prostírání. Vstala jsem a nesla si ke stolu čaj, ale ten vlhký den se na mě podepsal, takže jsem kulhala hodně očividně a nedalo se s tím nic dělat.

Trapas. Mladší doškař se mlčky natáhl pro můj hrnčíček a já jsem ho pustila, opřela jsem se o stěnu a vyšla jediný schod. Šálek položil přede mě.

„Díky.“

Rebecca nabírala jídlo na talíře a vysvětlovala: „Zrovna jsme se bavily o Rosemere. Olivie ještě před týdnem vůbec netušila, že existuje.“

Samir si trhnutím rozložil ubrousek a otočil ke mně hlavu. „To musel být zvláštní den.“

„To si pište.“

Rebecca se zasmála. „Jste typická Američanka!“ Postavila přede mě talíř s kusy dušeného masa, mrkve a brambor v husté hnědé omáčce. Voněl přesně tak, jak si člověk v takový deštivý únorový den přeje.

Ale vzpomněla jsem si, že říkala, že je to srnčí, které jsem jedla jen jednou nebo dvakrát a nikdy mi nechutnalo. Vždycky bylo hodně cítit zvěřinou, a navíc bylo tuhé a já jsem nemohla přestat myslet na srnky potulující se po okolí, s těma velkýma tmavýma očima a dlouhými řasami. Okusovaly mámě růže, což ji dohánělo k šílenství.

Tohle asi zrovna teď vykládat nebudu.

„Jak typická?“ zeptala jsem se s rukama v klíně.

Podala talíř Tonymu, který si ho od ní vzal, a já jsem v tom gestu zahlédla náznak intimity. Že by byli milenci?

Ted' Rebecca položila na stůl i svůj talíř. „Typická proto, že si zjevně neuvědomujete, že jste zdělila celé panství a titul k tomu.“ Její slova byla ostrá, každé pečlivě artikulované. „Průměrná Angličanka by z něčeho takového byla štěstím bez sebe.“

„Je to prostě... strašně zvláštní,“ zamumlala jsem.

„Je to loterie!“ mínil Tony.

„Ne když v tom nejsou peníze,“ uvažoval Samir.

„Co ty o tom víš?“ obořila se na něj Rebecca. „Prosím vás, pojďme jíst.“

Samir pokrčil rameny, ale nezdálo se, že by ho její úsečnost rozladila.

Vzala jsem do ruky lžíci – zjevně z opravdového stříbra a nedávno vyleštěnou, i když ne tak nedávno, že by ji od té doby nikdo nepoužil. Ti tři se pustili do jídla s očividnou chutí, a tak jsem si nesměle trochu nabrala.

Ty jo. Dotkla jsem se prstem rtů.

Čas se zastavil.

Občas se stane, že sousto jídla dokáže naklonit osu světa. Tohle byl jeden z těch okamžiků. Dušená směs byla tmavá a silná, chutnala po masu a bylinkách. Hustý vývar, jemná mrkev a kostky brambor, tóny koření a aromatická zelenina. Pohybovala jsem lžící v tom matném jezeře a představovala si slova, kterými bych to jídlo popsala v článku. Použila bych atmosféru místnosti, zmínila litinový sporák AGA v koutě, dělená okna i doškaře v džínách.

„Tohle je srnčí?“ zeptala jsem se a nabrala si větší lžíci. „Je vynikající.“

„Děkuji,“ pronesla Rebecca vlídně. „Vy jste ho nikdy neměla?“

„Takové ne. Ve Státech ho moc nejíme.“ Znovu jsem ochutnala, zamyslela se nad chutěmi: červené víno, čes-

nek, slanina a něco, co jsem nedokázala přesně identifikovat. „Je v tom trocha něčeho sladkého. Asi to není med ani hnědý cukr.“

Tony se uchechtl. „Ona vám to tajemství neprozradí.“

„Ale jistěže prozradím. Rybízová marmeláda.“ Naklonila hlavu. „Výborně. Jste kuchařka?“

„Píšu o jídle. Než jsem si zlomila nohu, pracovala jsem jako redaktorka v kulinářském časopise. Teda, pořád tam pracuju, ale teď mám volno.“

„Redaktorka,“ zopakoval Samir. „Známe ten časopis?“

„Nevím.“ Nepřipadal mi jako typ, co se zajímá o jídlo, navíc jde o americký časopis. „*Veje a slepice?*“

Jeho rty se zkroutily do překvapeného výrazu. „Vážně?“

„Vy ho znáte?“

„Znám. Moje sestra jich má celou hromadu. Strašně se o tyhle věci zajímá,“ objasnil. „Má ve městě indickou restauraci.“

„Aha! Tu jsem viděla dneska ráno. Vypadá příjemně. Luxusně.“

„Jo. Sestra se na ní hodně nadřela. A určitě vás bude chtít poznat, až jí to řeknu.“

„Budu se u ní muset stavit na jídlo. Dělá severoindickou nebo jihoindickou kuchyni?“

„Vytvořila něco nového. Ale o tom by vám měla říct spíš sama.“ Obrátil pozornost zpátky k talíři a jedl s chutí muže, který celé dopoledne fyzicky pracoval. Napil se čaje a znovu se na mě podíval. Měl opravdu husté řasy, takže jeho oči byly stejně výrazné jako oči srnek z okolí mámina domu. „Taková práce vás musí bavit.“

„To jo.“ Trochu mě zbolelo v hrudi. „Je to skvělá práce. Chybí mi.“

„Ale teď,“ vložila se do toho Rebecca, „před sebou máte tohle úžasné nové dobrodružství a pracovat už nebudete muset!“ Než jsem stihla říct, že život bez práce

si neumím představit, pokračovala: „Ale ještě se vraťte k tomu, co jste zmiňovala. Proč je dědictví zvláštní?“

„Nevím.“ Zamyslela jsem se a zkusila přijít na to, odkud ten nepříjemný pocit vychází. „Žena, kterou jsem znala jako svou matku, byla malířka, ne dědička. Celý můj život bydlela ve stejném domě. A,“ na chvíli jsem se odmlčela, s rukama v klíně, „o tomhle mi vůbec neřekla. Musela k tomu mít nějaký důvod. Ale...“

„Ale co?“

„Já nevím. Možná právě to potřebuju zjistit, než se budu moct o čemkoliv rozhodnout.“

„Je prokletý, víte?“ ozval se Tony.

„Samozřejmě že je,“ souhlasila Rebecca. „Všechny staré anglické domy jsou prokleté.“

„Tohle je horší. Doopravdy. Muži z Rosemere umírají násilnou smrtí,“ líčil Tony se zamračeným výrazem pod hustým obočím. „Vražda, válka, sebevražda. Nedá se to popřít.“

Myslela jsem na mámu, která utekla do Ameriky. „A co ženy?“

„Těch se to netýká. Jen mužů.“

„Kvůli čemu je prokletý?“ zajímala jsem se.

Samir odpověděl: „Byla to kletba dívky z města, která se zamilovala do mnicha v době, kdy tady bylo převorství. Povídá se, že ve zřícenině straší. Nebo ve studni, podle toho, kdo to zrovna vypráví.“

Rebecca se podívala: „To jsem nikdy neslyšela. Jak to víš?“

„Moje babička pracovala v panské domácnosti, když se stará hraběnka vrátila z Indie.“ Samir se na mě podíval. „Vaše babička.“

Moje babička. Znovu mi v mysli vyvstala představa života jako skládačky s překvapením. Dívali jsme se na sebe, jeho pohled byl otevřený a tak nějak radostný. „Co ještě víte?“

„Něco málo. Můj táta toho ví víc.“ Ulomil si pořádný kus chleba, který držel v dlouhých prstech, a namočil si ho do talíře, pak dodal: „Jestli přestane pršet, zavezu vás po obědě k domu a můžete se tam rozhlédnout. Jestli chcete.“

„Same, ty mě překvapuješ!“ vyhrkla Rebecca. „Muž netušené hloubky.“

Napůl pokrčil rameny a já jsem si pomyslela, že na tom mírně nadzvednutém obočí, když míchal jídlo, je něco komického. „Člověk vidí, co vidět chce,“ odušil.

Připomnělo mi to kreslený film, který jsem zbožňovala jako malá, a bezmyšlenkovitě jsem zkusila zapískat melodii úvodní písničky.

Pohlédl na mě a v jeho výrazu teď bylo něco nového. Poslední dva takty pískal se mnou.

Nejradši bych si s ním plácla, ale jen jsem se zasmála.

„Same,“ ozvala se Rebecca. „Dáš si ještě?“

„Ano, prosím.“

Třetí kapitola

Jako kdyby mi déšť chtěl vyjít vstříc, po obědě opravdu přestal. Já a Rebecca jsme jely jejím range roverem, zatímco Tony a Samir nás následovali v Tonyho pracovní dodávce. Za jiných okolností by se vzdálenost dala ujít pěšky, i když to bylo trochu do kopce, po cestě vinoucí se po svahu mezi loukami. Dnes bylo příliš blátivo.

Tentokrát jsme se blížili zezadu. Dům se před námi objevil, když jsme vyjeli ze zatáčky. Pod nízkými mraky zlatě svítil a vypadal o dost méně zničeně než včera z taxíku. Tvar střechy i stromy stojící na stráni jsem poznávala z máminých obrazů. Myslela jsem na ni, jak celé roky malovala místo, které dávno opustila, a trochu mě to bolelo.

„Krása, že?“ podotkla Rebecca. „Pokaždé mě dojme.“
Přikývla jsem.

„Vlevo je zbytek zahrad.“ Ukázala na několik zdí a teras zasekaných do svahu. „Vznikly v osmnáctém století a byly dost známé. Stará hraběnka – tedy vaše babička – je znovu oživila, ale sama vidíte, co s nimi dělá čas.“

Přikývla jsem. Všechno bylo zarostlé, sem tam byly vidět hranice.

„Napravo jsou farmy, ty jsou plně funkční. Vaše rodina ty ohrazené pozemky nikdy nevyužívala, takže rodiny

některých nájemníků tady žijí už od dob, kdy panství vzniklo.“

Pole byla v zimním období prázdná, ale táhla se v uspořádaných řadách, místy narušených domky a živými ploty. „Kolik lidí tady hospodaří?“

Rebecca se zamračila. „Já vlastně nevím. Zkuste se zeptat Jonathana. Dost na to, aby se zaplatily aspoň daně.“

„Co pěstují?“

„Hlavně řepku, nějaký ječmen. A pochopitelně chovají ovce.“ Ukázala směrem k louce v dálce zaplněné bílými pasoucími se těly. „Pak ještě pár dalších věcí, ale řepkový olej je nejdůležitější.“ Zabrzdila a nechala mě chvíli se rozhlédnout. „Je to krása, když kvetou – všude jsou jasně žluté květy.“

Na vršku kopce zaparkovala a vystoupily jsme, pak jsme počkaly, až za námi zastaví i Tony a Samir. Využila jsem příležitosti a pomalu se otočila dokola, snažila jsem se to všechno pojmout – farmy a domky, malebné jak z obrázku v kalendáři. Zanedbaná zahrada se valila dolů po kopci jako vyčerpaná kurtizána a o kousek dál se krčila zřícenina skleníku, která se v chladném světle leskla odstíny zelené a modré. Věděla jsem, že se budu muset podívat dovnitř. Bez rozmyšlení jsem vytáhla telefon a nafotila si několik obrázků. Moje prsty se celé tetelily, jak moc si to všechno chtěly nakreslit, ale skicák jsem si nechala v pokoji v hotelu.

Když jsem se na panství první den dívala zepředu, vypadalo úplně opuštěně. Z téhle strany byla vidět spousta známek života. Spící zahrada čekala na jaro pod schody, které nejspíš vedly do kuchyně. „Kdo tady bydlí?“ zeptala jsem se.

Rebecca odpověděla: „Správci. Jsou tu od té doby, co vaše matka a její bratr zmizeli – už tak čtyřicet let? Možná padesát? –, i když myslím, že teď jsou zrovna na dovolené.“

Zase ten bratr. Potřebovala jsem o něm zjistit víc. Proč dědím já, když by jistě měl nárok bratr a jeho dědicové? „Zas tolik to tady nespravují. Proč neudržovali dům?“

Vedle mě se objevil Samir. „Dělali, co mohli. Rozpadal se už v době, kdy všichni odešli. Vaše babička ho nenáviděla a chtěla, aby spadnul.“

„Proč?“

Podíval se na mě svrchu a já si uvědomila, že je docela vysoký. „To je na delší vyprávění. Pojdte, půjdeme dovnitř.“

„Nepotřebujeme klíč?“

„Ne. Zámek je rozbitý.“

„Celé roky bydlím pod kopcem a vůbec jsem nevěděla, že se dá jít dovnitř!“ vydechla nadšeně Rebecca. „Jdeš taky, Tony?“

Zapálil si cigaretu a zavrtěl hlavou. „Počkám tady.“

Zaváhala, pohlédla na dům, který se nad námi tyčil, pak zpátky na něj. „Jsem hrozně zvědavá.“

Přikývl. Vyfoukl obláček modrého kouře.

My tři jsme se vydali k zadním dveřím.

Když je Samir otevřel a vešel dovnitř, uvědomila jsem si, jak mi buší srdce z toho, co bychom tady mohli najít. Otočil se a natáhl ruku. „Hraběnko,“ pronesl s nejjemnějším náznakem ironie.

Nad tím oslovením jsem zkroutila ret, chytla jsem se ho za ruku a šla po ošoupaných schodech až do velké holé místnosti, kde bylo kupodivu poměrně čisto. Celou ji lemovaly police a skříně, jinak tu bylo prázdko.

„To musí být součást spíže,“ soudila Rebecca.

Uvnitř byla opravdu zima, i když to bylo o trochu lepší, než když jsme vystoupili z auta, a všechno bylo tak nějak nehybné. Šla jsem za Samirem do vedlejší místnosti, což byla velká kuchyň, nejspíš z doby kolem roku 1960. Podlahu pokrývalo žluté linoleum a na skříních byly le-
dabyle rozmístěné krabice jako v nějakém skladišti.